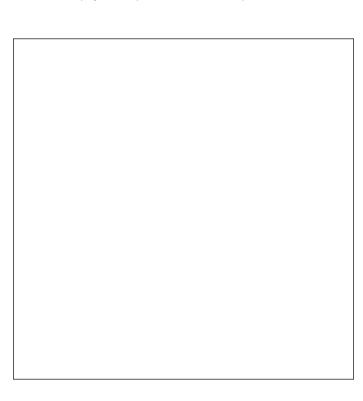
The day I left home for the city တံငှံ အလူလုံစ် ဘံင္စံ အာမှင္ ဂ်ဲ၃်၁ိုင္

£ III ■ Bee Htaw Monzel idmeW nsin8 🗵 🔊 Lesley Koyi, Ursula Nafula

യ തായ ക്ട് ബ്രച്ച \ English 🖅

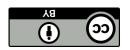

Global Storybooks

globalstorybooks.net

day I left home for the city တ်ငှံ အလူတို့ ဘဲင္နီ အာမိုင် ပုဍ္ဍင် / The

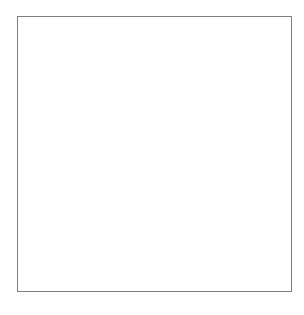
 Bee Htaw Monzel (mnw)
■ idmeW naina 🗵 🗗 Lesley Koyi, Ursula Nafula

Attribution 4.0 International License. This work is licensed under a Creative Commons

https://creativecommons.org/licenses/by/4.0

ကာဗာတ်ဍောတ်တ် ဒေါအ် ပ္ဍဲကွာန်ပိုယ်ရ။ ပ္ဍဲကာဗာ တ်ဂှ် မှိုဟ်ပေင်စတေ်ဒံ့င်ရ။ ကပေါတ် သွက်ဂွံပတိုန် သှ်ေ ဒံ့င် မ္**ငှးလေဝ် နုံတှာဂလိုင်ဏီရ။ ညးဗွက်က**်ဂြုံ ကရေဲဒံ့င် ယူဍင် ကာဗာတ်ညးတအ် မအာဂှ်ရ။

. . .

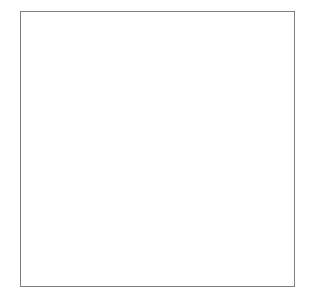
The small bus stop in my village was busy with people and overloaded buses. On the ground were even more things to load. Touts were shouting the names where their buses were going.

1	

"ဦင္၊ ဦင္၊ အဟဂျဂတ္မွတ္၊" အဲ့ပို့ခုင္ဧယတ္ ဖန္သက္။ ဧစ္ ်ားရိယ္နယ္ပို့ဖါ။ ယာႀတဲ့စာအဲ့စ အဲ့ဒႏဒ္စီယ္။

. . .

"City! City! Going west!" I heard a tout shouting. That was the bus I needed to catch.

ကာဗာတ်အာဍင်ဂ်ု မိုဟ်ကပြဲပေင်၊ ဆဂး မိုဟ်တအ်ဂ်ု စ တ်ဓရိုဟ်တိုန်ဒွံင်ဖိုဟ်ရ။ ညးလ္ငံ့တအ် စွံကပေါတ်ညးတ အ် ထပ်သွဝ် ညးလ္ငံ့ ကေတ်ပတိုန်ဏာ ကပေါတ်ညးတ အ် လတူကာဗာတ်ရ။

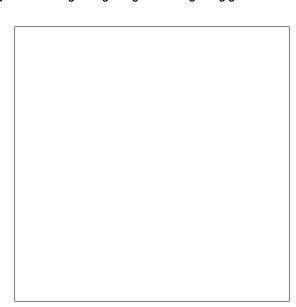
. . .

The city bus was almost full, but more people were still pushing to get on. Some packed their luggage under the bus. Others put theirs on the racks inside.

ကာဗာတ် မကလေင်စ်ကွာန်ဂ်ှလေဝ် မှိဟ်ပေင်ပပြာ်ကွ ဟ်ကိုရ။ ကာဗာတ်တအ်ဂ်ှ စိုပ်ဂွံမွဲလစုတ်ဂ်ှ ကလေင်စ်အို တ်ရ။ ကိစ္စစ္နော်အိုတ် သွက်အဲ လှုဟ်ဂ်ု ဗက်ကွဲ သင္ဒိအမူ ရ။

. .

The return bus was filling up quickly. Soon it would make its way back east. The most important thing for me now, was to start looking for my uncle's house.

ညးညာတရ် မတိုန်ကုင်မွဲတွ ရပ်လဝ် စွတ်တဲတဲ့ ဗက်ကဲဒံ့ င် ခွင် သွက်ဂ့အော် ပုဍ်ကို ကာဇာတ် မွှိဟ်မစေတ်ဂုံရ။ မွှိ ဟ်ဗ်ကြီ ကောန်တှညးမွဲဂုံ ဂုံအော်ခွင် စိုတ်ဟ်သျှိုဟ်တို။

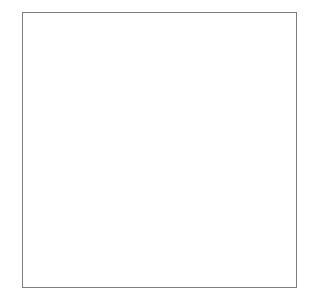
. . .

New passengers clutched their tickets as they looked for somewhere to sit in the crowded bus. Women with young children made them comfortable for the long journey.

ပွိုင် ဒစိတ်နာဍီတို အဲင္နဟ်အာ ဂွံမိုင်ကေတ် ညးဗွက်က်ပြာ အ် က*ရေ*ခွ်င် ယူကွာန်ပိုယ် သွက်မွှဟ်ကလေင်စ်ကွာန်ရ။ အဲဂစာန်ကေတ် ထိုင်အဲတဲ့ အဲဒီင်တိတ် နူကို ကာဗာ တ်ဂှ်ရ။

. .

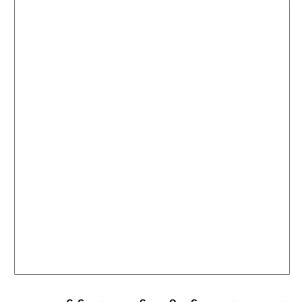
Nine hours later, I woke up with loud banging and calling for passengers going back to my village. I grabbed my small bag and jumped out of the bus.

အဲစတ်လုပ်အာ ၇ံင်ဗတင်မွဲရ။ မှိုဟ်မဂဇအ်ဒံုင် ဗဒါအဲဂို ရပ်လဝ် ထိုင်ပလာသတေတ်သင့ကေ်မွဲ မောန်တိုဟ်ရ။ မှို ဟ်ဂို လိုန်လဝ်ဒူပ်ကနေပ်တြိုတ်ခြံတဲ့ လတက်လဝ် ပ လောအ်ကုတ်၊ ရံင်ကေတ် မှိုဟ်ဂို ဗိုကို ဂွိင်ဖေက်ဒံုင်ရ။

. . .

I squeezed in next to a window. The person sitting next to me was holding tightly to a green plastic bag. He wore old sandals, a worn out coat, and he looked nervous.

အဃောမအာဒံ့င်ဂှ် အဲဂစာန်ပတီဒံ့င် ယူဒွာဲ အမှုအဲမမံင် ပုဍဲကို ဍုင်ဇှတ်တေအ်ဂ်ှရ။ ယူဒွာဲဂ်ှ အဲတိက်လိုင်လေဝ် အဲ ပုဝ်ဒံ့င်ဏီဖိုဟ်ရ။

. . .

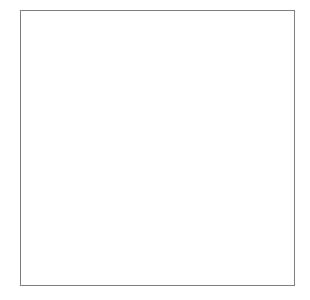
On the way, I memorised the name of the place where my uncle lived in the big city. I was still mumbling it when I fell asleep.

?sgnilbəəs my brother remember to water my tree be safe? Will my rabbits fetch any money? Will But my mind drifted back home. Will my mother

ဆဂး အဲချပ်စိုပ်ဒွင် ဂိုင်သူ့ရှိ။ မိုအမွဲ စိုတ်သူပြာညီဟာ? တော်အော် ဂိုဇော်အာ့ လောင်အာ့ရှိပြည်သည်။ အော်အာ့ရှိ လာင်အဲဂုံ ဧဍလကော်လော်ရှိတော် အကွောင်သည်ပြည်သည်။ လောင်လိုတို့ အဲတို့လည်လို့ လောင်လိုတ်သည်။

up. I was going to the big city. leaving my village, the place where I had grown I looked outside the bus and realised that I was

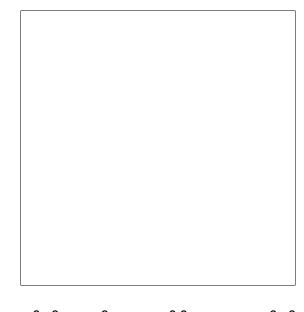
အဲရင်တိတ် လပါမှင်းတို ချပ်ခွင် အဲဂ် တိတ်အာ နူကို ကွာ နှစ် မဌ်ဆွဲ အဲဇူတ်လဝ်ရ။ အဲပံပြီအာမံင် ဍုင်ဇူတ်ရ။

ပတိုန်ကပေါတ် တုဲ့ဒ်အိုတ်ရ။ ညးသှာတရံတအ်လေဝ် ဂုဇအ်ပ္ဍခုင်အိုတ်ရ။ ရဲသွံဖျာတအ် တိုန်ကှင်ဒံ့င် ကာဗာ တ် သွက်ဂွံသွံ ကပေါတ်ညးတအ်ရ။ ညးသွံဖျာတအ် က ရေဲ့ဒံ့င် ယူကပေါတ် ညးတအ် မသွံဂ်ှအိုတ်ရ။ ရမ္သသာင်တ အ်ဂ်ှ သွက်အဲ ဒးဂ်ိုင်ခိုဟ်ကွဟ်ေရ။

. . .

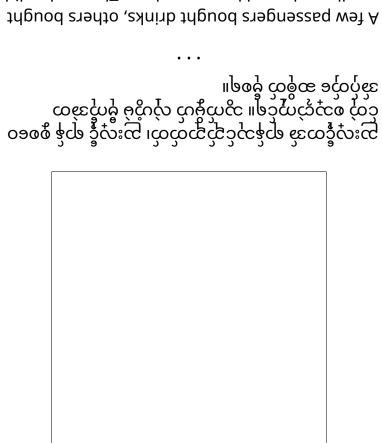
The loading was completed and all passengers were seated. Hawkers still pushed their way into the bus to sell their goods to the passengers. Everyone was shouting the names of what was available for sale. The words sounded funny to me.

အာဂ္ပံလအ်ညိ၊ ပ္ဍဲကို ကာဗာတ်ဂ် ကတ်ကွဟ်ော်ရ။ အဲ ဗ္စကော်မတ် သွက်ဂွံလိုင်ရ။

. . .

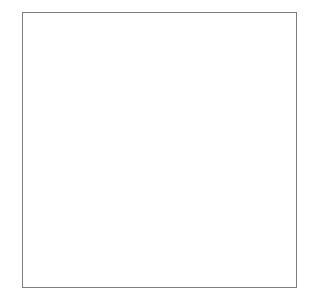
As the journey progressed, the inside of the bus got very hot. I closed my eyes hoping to sleep.

A few passengers bought drinks, others bought small snacks and began to chew. Those who did not have any money, like me, just watched.

ဇာပ်ကာဗာတ် မတိတ်၊ မဒေါအ်ဂှ် အဲရံင်တိတ်အာ နူကို ဗ တင်ရ။ အဲမြပ်ခွင် ယဝ်ရ အဲ ဆလအဲလေဝ် ဟွဲကလော် ရှိ စိုဒ်လခဏ်လို ဝဲတခဲ့တေခဲ့ နော် နော်ဝောင် ဟို့ကို မ

As the bus left the bus stop, I stared out of the window. I wondered if I would ever go back to my village again.

ကာဗာတ်ဂှ် ပတ်ဟန်ထတ်တ်တဲ့ ပရေင်ချီရောင်တအ် ဒေါအ်ညိင်အာရ။ ပတ်ဟန်ဂှ် ဒ်ုအရာ မကိုသမ္**တီ ဒဒ်ုရ** ခြာဟွံလအ် ကာဗာတ်တိတ်ရ။ ညးဗွက်က်ဂြု ကရေဲကို ညးသွံဖျာတအ် သွက်ဂွံစိုနေ့ကာဗာတ်ရ။

. . .

These activities were interrupted by the hooting of the bus, a sign that we were ready to leave. The tout yelled at the hawkers to get out.

ညးသွံဖျာတအ် ဓရိုဟ်ပုတိတ် ညးသကအ် သွက်ဂွံတိ တ်ဂွံရ။ ညးလ္ငစိုတအ်ဂ် ကလေင်ကိုဒွံင် လှဲအာန် ကုညးမ ရာန်ဖျာ။ ညးလ္ငစိုဂ် ဂစာန်သွံဒွံင် သွက်အခေါင် လက်က ရဴအိုတ်ရ။

. .

Hawkers pushed each other to make their way out of the bus. Some gave back change to the travellers. Others made last minute attempts to sell more items.